

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o udzieleniu zamówienia, dotyczącej drugiej fazy ograniczonej procedury przetargowej (oznaczenie przetargu EuropeAid/138143/DH/SER/AL) zakomunikowanej stronie skarżącej pismem strony pozwanej z dnia 6 marca 2017 r., którym strona skarżąca została poinformowana o odrzuceniu złożonej przez nią oferty i udzieleniu zamówienia innemu oferentowi;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania z tytułu utraty możliwości otrzymania zamówienia w wysokości 240 000 EUR (dwustu czterdziestu tysięcy euro);
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania retorsyjnego w wysokości 40 000 EUR (czterdziestu tysięcy euro);
- obciążenie strony pozwanej kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez stronę skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez nią w związku z niniejszą skargą, nawet w wypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej, zasad przejrzystości i równego traktowania oraz przepisów rozporządzenia finansowego poprzez zaniechanie zakomunikowania stronie skarżącej decyzji o udzieleniu zamówienia w tym samym czasie, kiedy decyzja ta została zakomunikowana pozostałym oferentom oraz odmowę zastosowania okresu zawieszenia jej wykonania. Strona skarżąca twierdzi, że działanie strony pozwanej naruszyło zasadę dobrej administracji wpływając negatywnie na jej prawo do wniesienia skutecznego środka zaskarżenia przeciwko zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący zmiany specyfikacji warunków zamówienia poprzez wprowadzenie nowych warunków na kilka dni przed upłynięciem terminu składania ofert. Postępując w ten sposób strona pozwana naruszyła art. 112 rozporządzenia finansowego, ponieważ zmiany w dokumentacji zamówienia nastąpiły w wyniku kontaktów podjętych w trakcie procedury udzielenia zamówienia, a dokładnej w wyniku wyjaśnień udzielonych oferentom.
3. Zarzut trzeci dotyczący licznych oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez stronę pozwaną, które przedstawione są w wyciągu ze sprawozdania z oceny zakomunikowanym stronie skarżącej oraz wprowadzenia przez stronę pozwaną nowych i nieznanych kryteriów na etapie dokonywania oceny ofert.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Aide et Action France/Komisja

(Sprawa T-357/17)

(2017/C 269/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aide et Action France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Le Mière)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 kwietnia 2017 r. oraz noty obciążeniowej nr 3241607987 otrzymanej w dniu 8 sierpnia 2016 r., wraz z wszystkimi skutkami prawnymi, jakie się z tym wiążą;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz Aide et Action France kwoty 8 000 EUR na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący interesu i legitymacji procesowej skarżącej, w związku z tym, że decyzja z dnia 6 kwietnia 2017 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) wywołuje wobec niej skutki prawne.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w związku z tym, że:
  - decyzja ta narusza art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
  - w decyzji tej nie wskazano żadnych jasnych i jednoznacznych okoliczności faktycznych i prawnych;
  - Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań umownych bez określenia konkretnego postanowienia umownego, które pozwalałoby to potwierdzić, ani bez określenia kryterium, na podstawie którego ustaliła wysokość wskazanego długu;
  - decyzja ta nie została wystarczająco uzasadniona nawet w świetle kontekstu, w jakim została wydana;
  - dochodzenia przeprowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz opis stanu faktycznego nie pozwalają na zrozumienie zakresu środka, jaki został podjęty wobec strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący odmowy udostępnienia ostatecznego sprawozdania OLAF-u przekazanego Komisji Europejskiej w związku z tym, że:
  - zaskarżona decyzja narusza art. 15 ust. 3 TFUE, art. 42 karty oraz rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
  - po wydaniu noty obciążeniowej oraz decyzji o odzyskaniu wiarygodności przez potrącenie stronie skarżącej należało udostępnić sprawozdanie końcowe OLAF-u, tak aby mogła w pełni skorzystać z prawa do obrony;
  - Komisja powinna była porozumieć się co do stosowania krajowych przepisów regulujących prawo dostępu do dokumentów, na których opiera się niekorzystna decyzja;
  - umowa w sprawie dofinansowania powinna była przewidywać postanowienia regulujące zasady udostępniania sprawozdań z dochodzenia oraz czynności sprawdzających Komisji;
  - w każdym razie Komisja mogła udostępnić dokument w części poprzez zaciemnienie pewnych jego fragmentów.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku jakiegokolwiek podstawy do wydania zaskarżonej decyzji, które to uchybienie narusza TFUE, z związku z tym, że:
- zaskarżona decyzja narusza art. 209 TFUE oraz rozporządzenia finansowe nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. i nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r.;
  - zaskarżona decyzja nie została wydana w związku z istnieniem wierzytelności pewnej, wyrażonej w kwocie pieniężnej i wymagalnej;
  - wszystkie środki otrzymane przez stronę skarżącą zostały w całości wydane na realizację programu, na który przyznano środki z funduszy europejskich, zgodnie z art. 14 załącznika 2 do umowy w sprawie dofinansowania „Grant Contract”.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2017 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-376/17)

(2017/C 269/41)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej C(2017) 2104 final z dnia 4 kwietnia 2017 r. przedłużającej zawieszenie płatności miesięcznych na rzecz Polski dotyczących pomocy na wstępne uznanie grup producentów w sektorze owoców i warzyw w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie w związku z akapitem pierwszym formuła wprowadzająca i lit. b) rozporządzenia nr 1306/2013⁽¹⁾ poprzez przedłużenie zawieszenia płatności miesięcznych w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że warunki zawieszenia płatności miesięcznych nie zostały spełnione.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i art. 41 ust. 3 rozporządzenia nr 1306/2013 poprzez utrzymanie stawki zawieszenia płatności miesięcznych w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej (Dz.U. 2013, L 347, str. 549).